תישארו איתנו עוד קצת

ידידי יוסי שין כתב בשבוע שעבר בידיעות אחרונות תחזית על העלמות המין החזק מנוף חיינו. הוא קרא ידיעה, שבאוסטרליה המציא מישהו שיטה שאפשר יהיה להרות גם בלי גברים (רק באוסטרליה אפשר למצוא דבר כזה).

מכאן מסיק כותב הכתבה שהגברים לא נחוצים יותר בעולמנו ותוך פרק זמן קצר ייעלם הגזע הזה והדורות הבאים ידעו עליו רק מקריאה באנציקלופדיות העוסקות בדינוזאורים וביצורים אחרים שנעלמו מן העולם, או מביקור במוזיאונים. שם, בין שלדים של ארכיאופטריקס ופטרודקטיל יעמוד גם שלב של היצור שפעם נקרא גבר.

חברי יוצא מתוך ההנחה שאנחנו הנשים כבר לא צריכות אותם. אנחנו מסוגלות לדאוג לעצמנו, אנחנו מסוגלות לפרנס את עצמנו ואת ילדינו, אנחנו מסתדרות בכל מצב ובכל מקום, ועכשיו מסתבר (באוסטרליה), שגם להרות אנחנו יכולות בעצמנו. אז למה אנחנו צריכות אותם בכלל, הוא שואל.

ידידי יוסי. קודם כל, אם אתה חושב שמזמן הפכתם להיות המין החלש ואתם חסרי ערך, אז איך אתה יכול להחליט החלטה גורלית כזאת בעניין העלמותו של הגבר, מבלי להתייעץ איתנו, המין החזק, השולט?

זה נכון שקצת אבדה לכם השליטה עלינו בשנים האחרונות. זה נכון שאנחנו יכולות לפרנס את עצמנו בכבוד ולפעמים אפילו אתכם, זה נכון שאנחנו חכמות כמוכם ומוכשרות כמוכם. זה נכון שההתפתחות הטכנולוגית שיחררה אותנו מהתלות בכם, בכל מה שנוגע לכוח פיסי. כלומר אנחנו יכולות להסתדר עם מיזוזרה כבדה ואנחנו יכולות להחליף לבד גלגל באוטו, ולדפוק מסמרים בקיר ולסייד את הדירה. אבל לא בשביל זה המצאנו אתכם מלכתחילה.

יוסי ידידי, אל תעלמו לנו. אנחנו צריכות אתכם. לא בשביל סידורים, לא בשביל כסף ולא בשביל מעמד. אנחנו צריכות אתכם לא בשביל חיים יותר קלים, אלא בפירוש בשביל חיים יותר יפים.

כל הדברים הכי יפים בחיים שלי קשורים לגברים. הנשיקה הראשונה על ספסל בדרך לרמת־רחל, החיזורים הראשונים, המתח המתוק והכואב הזה של „טלפן או לא יטלפן", החיבוקים הראשונים וההססניים בבית־קולנוע חשוך. שקית של בוטנים שקניתם לנו בדרך לאיזה מקום, וור של כלניות שהבאתם לנו הביתה. את המילים הכי יפות בעולם אתם השמעתם לי, ואת ההבטחות הכי גדולות אתם הבטחתם. מריבות קולניות ופיוסים מתוקים תמיד קשורים בכם. השירים שהייתם קוראים לנו בלילה בקול העמוק שלכם והנשיקות על הצוואר. הדאגה שלנו כשאתם הולכים למילואים והשימחה כשאתם חוזרים. אפילו ההרגל, שתמיד משמיצים אותו ולמעשה הוא דבר נפלא. להתרגל לאיש אחד ולאהוב את הריח שלו, להחזיק לו ביד ולהרגיש ביטחון וכוח.

מי זה אמר לך שאנחנו לא צריכות אתכם? מי זה אמר שאנחנו לא אוהבות אתכם? בבקשה, תישארו איתנו עוד קצת. זה כל־כך טוב.

מחקר רציני ביותר

כתבת של עיתון אחד טילפנה אלי לפני כמה ימים והסבירה לי שהיא עושה מחקר על הגבר הישראלי. חשבתי לעצמי שזו משימה יוצאת מן הכלל לאשה, לבלות כמה שנים, כל יום עם גבר אחד ואחר־כך לכתוב את התרשמותה. אבל הכתבת העמידה אותי על טעותי והסבירה לי שכל מה שמוטל עליה זה לטלפן לכמה נשים ולברר אצלן מה דעתן על הגבר הישראלי.

אז מה את רוצה ממני — שאלתי אותה. לדעת מה דעתך על הגבר הישראלי — ענתה. ברגע הראשון חשבתי שאולי אני צריכה להעלב ולא ידעתי מה לומר לה.

היא שמעה את שתיקתי וניסתה לעזור לי. „האם הגבר הישראלי הוא נאה?" שאלה. „יש מאוד נאים, יש בינוניים ויש מכוערים," עניתי לה.

„האם הוא אינטליגנטי?" שאלה. „יש אינטליגנטים מאוד, יש פחות, יש עוד פחות ויש ממש טיפשים," עניתי לה.

כאן הבינה העיתונאית החוקרת איך נפלה על מוקש רציני ואז הרביצה את השאלה העיקרית של מחקרה המעמיק „האם הישראלי הוא מאהב טוב?" שאלה.

אמרתי לה שמתוך 1,946,211 הגברים הישראלים, 198,700 הם מאהבים נפלאים, ממש כמו בספרים. יודעים לחזר אחרי אשה, יודעים את מלאכת האהבה וכל מאהב לאטיני היה מת להיות כמוהם. לעומת זאת, 161,312 היו יכולים להיות מאהבים טובים, כי הם יודעים את הטכניקה, אלא שהם מוגבלים מבחינה פיסית ויש להם בעיה חמורה בין ציפיותיהם ובין היכולת שלהם.

עוד הוספתי ואמרתי ש־146,000 (מיספר עגול) של גברים ישראלים נכנסים ללחץ בזמן המעשה ולמרות שיכולתם הפיסית מספקת, הרי שבעיות מנטאליות מפריעות להם להחשב מאהבים טובים. האחרונים הם 216,512 הגברים הישראלים הנחשבים מבחינה רפואית לאימפוטנטים או כמעט אימפוטנטים.

היא הפסיקה אותי באמצע חלוקת הציונים ושאלה ברצינות מאיפה אני יודעת את כל זה. אמרתי לה שפשוט ניסיתי את כולם, אחרת, איך הייתי יכולה לענות לה על השאלה שלה.

אני בטוחה שהמחקר של הגברת העיתונאית הוא רציני ומעמיק ולכן בוודאי לא תודפס בו תשובתי המטופשת. רק רציתי שאתם תדעו איזה סוג של שאלות מסתובבות חופשי בעיתונות.

חדר עבודה בתוך ארון

אתם יודעים כמה אני שונאת מישפטים כמו „כל הגברים אוהבים". אבל לפעמים זה פשוט מתבקש. ובכל זאת, בשביל לא להשתמש במישפט המרגיז והיומרני הזה, בואו ונתייחס ל־14 גברים שאני מכירה אישית. כל ה־14 האלה ממש מתים שתהיה להם בבית פינת־עבודה.

זה נכון שאם הוא עובד כל היום במישרד כלשהו, לא ברור למה הוא צריך גם בבית פינת־עבודה, אבל יש שאלות שלא שואלים. אחרת, הם יתחילו לשאול אותנו למה אנחנו צריכות 30 שמלות, 50 חולצות ו־22 חצאיות. לא שואלים שאלות כאלה. זה ככה. אנחנו אוהבות בגדים והם אוהבים חדרי־עבודה.

איכשהו הגברים (ה־14 שהוזכרו קודם) מרגישים מאוד חשובים כשהם אומרים לאשה הפרטית שלהם „מותק, אולי את יכולה להביא לי את הספר ההוא מפינת־העבודה שלי."

אבל אני, כמובן, יודעת שהדירות שלנו נורא קטנות ובקושי יש מקום לשני חדרי־ילדים, חדר־שינה מרווח, מיטבח אמריקאי ענק וסלון ל־50 איש. ברור שלא נשאר מקום לפינת־עבודה לבעל.

אבל מה הייתן אומרות אילו הייתי מראה לכן שאפשר לעשות אותו מאושר במטר וחצי על מטר? תביטו בתמונה. בעצם, ארון של 3 דלתות,

כשכל דלת היא 70 ס"מ. דלת אחת משמשת ארון לתיקים והשתיים האחרות, כשהן נפתחות רואים ממש מישרד.

אין דירה בארץ שעם קצת רצון טוב אי־אפשר לבנות בה חדר תענוגות כזה לבעל.

תעשו לו את זה ליום־הולדת למשל, והוא יבטיח לכן את הערצתו לעוד שלוש שנים. אחר־כך נחשוב על משהו חדש. בהצלחה!

סוד

הוא מכר שלי. לא יותר מזה. לא חבר קרוב. אף פעם הוא לא היה אצלי בבית ואף פעם אני לא הייתי אצלו. לפעמים אנחנו נפגשים בענייני עבודה ומדברים קצת. הוא נחמד מאוד, אינטליגנטי, מוכשר ובעל הומור מצויין. יש לו אשה נחמדה וילדים יפים.

בפעם האחרונה שפגשתי אותו, באנו שנינו לפני הזמן ושתינו קפה ביחד, ליד אותו שולחן. דיברנו על העבודה המשותפת שלנו. פיתאום, בלי קשר למישפט הקודם, הוא שאל אם אני מכירה בחורה מסויימת. אמרתי שכן. הוא אמר שגם הוא מכיר אותה. פעם בשבוע או שבועיים הוא קופץ אליה בשעת לילה מאוחרת להיכרות של שעה.

הוא לא דיבר עליה באהבה. כלומר, זה לא היה עניין שבער בעצמותיו והוא היה חייב להתחלק עם מישהו בכאב. הוא פשוט אמר שיש לו סידור פחות או יותר קבוע, בשביל דבר מאוד מסויים, עם אשה שלמעשה אין לו שום יחס מיוחד אליה.

אני לא מבינה למה הוא סיפר לי את זה. מה הוא התכוון שאני אחשוב עליו? איך לפי דעתו, נראה גבר שבוגד באשתו, בעיני אשה אחרת? מדוע, למשל, הוא לא חשש שאני אספר את הסוד שלו לעוד אנשים? האם הוא היה צריך להראות בעיני יותר גברי מאשר קודם?

אני לא יודעת. לא שיניתי את דעתי עליו, אני עדיין חושבת שהוא נחמד וחכם ומוכשר ומצחיק. רק עכשיו אני יודעת שהוא גם בוגד באשתו. ובשביל זה הוא בטח צריך לשקר פה ושם וגם צריך להבטיח כל מיני הבטחות לאשה השניה, והוא בוודאי גורם צער גדול לפחות לאחת מהן, אם לא לשתיהן.

כל־כך חבל לי שהוא סיפר לי את הסוד שלו.